

„Sunt și cugetări pe care oamenii care n-au cugetat le scriu pentru acei ce nu pot cugeta.”

- Nicolae Iorga

NATIUNEA

continuitate pentru neam și țară

Informație, opinie și atitudine publicistică

Serie Nouă
Anul I
Numărul 48 (619/1093)
30 mai - 5 iunie 2012

Vremea Deșteptării!

Cezar
A. Mihalache

Dacă nu ar fi vorba de ființa noastră națională, poate că nu ar trebui să ne pese prea mult de ceea ce se întâmplă pe scena politică. Nu ar trebui să ne deranjeze prea mult procesul de autoeroziune care afectează partidele. Dar când observi că această dezintegrare se produce doar în cazul formațiunilor noastre, ar trebui să ne punem niște întrebări. Căci, de ar fi fost vorba de erodarea simultană a tuturor partidelor din România, poate că lucrurile nu ne-ar fi sărit în ochi. Dar când observi că de cealaltă „parte” faptele stau cu totul altfel, ar trebui să începă să ne pese. Chit că, din cauza matrapazlăcurilor la care s-au dat partidele și politicienii, românii li s-a indus starea de dispreț față de tot ceea ce înseamnă politică.

Suntem obligați să ne impunem o anumită stare de veghe. Pentru că numai dinspre eşicherul formațiunilor noastre se simte suflul dezagregării, al risipirii sub o continuă neîncredere pe care o sădesc și o amplifică politicienii, și nu numai, în inimile alegătorilor.

Astfel, în vreme ce partidele noastre se sfâșie unul pe altul, „celelalte” formațiuni se îngrijesc să ocupe tot acel spațiu eliberat de crizele noastre de identitate.

În tot mai multe orașe, practic externalizându-și tupeul de care s-au folosit în acapararea Haghitei și Covasnei, cu infiltrări și în Mureș, maghiarimea politică își plantează pumnalele pentru a sfâșia nu doar inima Ardealului, așa cum au făcut înaintașii de stârpă venetică odinioară, ci întreaga ființă a țării. Pentru că, dacă lovitura de pumnal dată trupului țării atunci nu a fost suficient de puternică pentru a stinge ființa românească, astăzi sfâșierea ei în bucăți ar putea asigura împlinirea unui vis iredentist.

Asistăm tăcuți, ba chiar negliobi de tăcuți, la „implantarea” unor candidați ai UDMR-ului pentru posturile de primari pe te miri

unde. Nu contează că nu vor câștiga, importantă este prezența lor acolo pentru a crea impresia „încetățenirii”, pe care, dacă nu o vom desface din falsul în care s-a cuibărit, se va constitui în dovezi fabricate ale prezenței lor și pe acele meleaguri.

Și este grav că nu ne facem timp pentru a pune opreliște acestor blasfemii. Că ne facem că nu observăm, iar când observăm mutăm discret privirea. Pentru că nu avem timp decât să ne bălăcărăm între noi, risipindu-se într-un continuu exercițiu al dezniririi, în vreme ce alții își creează „coeziuni” artificiale

și paradoxale doar pentru a putea acoperi grabnic eventualele locurile lăsate libere de noi.

Și da! Contează faptul că, la Arad, avem un pretendent din partea UDMR la postul de primar! Ori la Hunedoara... Am fi trecut poate peste acest amănunt ținând cont că ultimul este un doctor bine văzut, ca medic, acolo. Numai că a profita de cota de simpatie locală a acestuia și a o transfera în plan politic este o mârșăvie. Cel puțin, în condițiile în care lansarea candidaturii acestuia s-a făcut pe imnul Ungariei și exclusiv în limba maghiară.

Și da! Contează faptul că avem candidați ai UDMR-ului și la București! Și nu este vorba doar de unul rătăcit... Ba, tot în Capitală, avem și un candidat al Federațiilor (!) evreiești...

Or, ce a ajuns această țară? Și, mai ales, unde va ajunge? Pentru că, după infuzia de tupeu venită dinspre mai mulți politicieni de la Budapesta, dar și dinspre ambasadorul Ungariei la București, după sfidarea românii făcând aici, în casa noastră, după asaltarea cu osemintele unor personaje ale regimului lui Horthy, aduse în România pentru a fi în-

gropate în pământurile noastre, gândind probabil că așa vor reuși să ne otrăvească definitiv rădăcinile, se simte o nouă coeziune în atacurile la adresa noastră dinspre cele trei formațiuni „politice” maghiare.

Au primit mesajul coeziunii de la Budapesta, iar UDMR s-a așezat în rolul de catalizator a ceea ce părea aparent o maghiarime politică descusută de jocurile de la Cotroceni. Iar în vreme ce formațiunile noastre se încăleacă și își aruncă în cap lăturile, discreditând însăși ideea de partid românesc, „dincolo” se crează o nouă unitate.

De aceea, măcar aceste alegeri ar trebui să ne deschidă ochii. Pentru că ele vor fi fie o fereastră spre Deșteptare, fie intrarea pe un drum spre nicăieri pentru noi, dar spre un punct bine țintit pentru „ceialți”. Iar de cea ce vom alege la locale va depinde în bună parte viitorul nostru.

Este timpul ca formațiunile românești să se gândească la faptul că, dacă alții au putut lăsa orgoliile și dușmăniile deoparte, pentru a face corp comun împotriva asalturilor de orice fel, ar trebui să o facă și ele. Să țină cont că nu putem reuși decât prin noi înșine. Iar „Deșteaptă-te, Române!” și „Prin noi înșine!” nu mai pot fi rupte una de cealaltă.

Este momentul în care partidele naționaliste, în sensul bun al naționalismului, nu în acel sens care ni se toarnă de două decenii în cap pentru a ne convinge că naționalismul nu poate însemna decât ură, trebuie să se implice în formarea unui pol.

Este timpul să ne facem auzită vocea!

Fiat Justitia, pereat mundus!

Iulian
Chivu

Indiferent ce s-ar spune, cazul justițiabilului Adrian Năstase supune nu câțiva înalți magistrați testului de verticalitate etică, ci însăși instituția Justiției din România. Acest test de deontologie, poate al doilea ca semnificație după cel al lui Nicolae Ceaușescu, are trei

alternative: cea a inculpatului triumfal care denunță scleroze trenante ale sistemului, apoi cea a Justiției în numele principiului dura lex, sed lex și cea a eternului românesc aurea mediocritas. În ce mă privește, mă tem de această a treia alternativă, a căii de mijloc, fiindcă inamovibilitatea, care teoretic exclude ingerința, și remunerațiile magistraților, care îi scutesc de orice tentație, ar putea să salveze lipsa de curaj prin trimiteri la ea invocând surprinzătoare vicii de procedură sau excepții de natură judiciară, fiindcă manevra recuzărilor speculative sper să se fi epuizat.

În cea de a doua alternativă, problema e cine dintre înalții magistrați va reuși să salte fruntea sus și să își asume, precum Ferdinand I al Germaniei, deviza Fiat Justitia, pereat mundus! A aduce în legătură cu acest caz discuția despre șansa Justiției românești de a se reabilita în fața Europei (care ne-a obligat prin CEDO la decontul unor soluții contestabile), înseamnă că suntem în situația de a fi găsit un țap ispășitor, ceea ce nu e drept. A-l sacrifica pe Năstase numai fiindcă sunt destui cei care îl cred vinovat din varii motive de antipatie nu e posibil mai întâi creștinește, fiindcă nici Dumnezeu nu vrea moartea păcătosului, ci numai îndreptarea lui. A lăsa însă cazul la cheremul

abilităților avocațești să se prescrie ar mai putea fi o alternativă, însă după aceea Justiția ar putea da vina pe un sistem de Drept contradictoriu, imperfect, cu scleroze vechi și atunci toți cei care au urmat penitențele unor soluții similare sunt, la rândul lor, nevinovați și au toate motivele să ceară daune, chiar dacă societatea reclamă în gura mare nevoia de Justiție: Sine Justitia, nula

libertas! Sigur este însă că ieșirea discutabilă din acest caz pune sub semnul întrebării nu conținutul noțiunii de corupție, ci elanul instituțiilor abilitate de a o mai aborda cu instrumentele Dreptului. Că avocații lui Năstase l-au recuzat pe procurorul de ședință sub motivul că tot el a fost prezent și pe fond și mai apoi a formulat și semnat recursul, că au solicitat după recuzare încheierea de ședință pentru un alt termen sunt manevre avocațești de tatonare ce nu pot fi respinse.

Or, să nu uităm totuși că, de cealaltă parte, Adrian Năstase a avut și el în sala de judecată, cu conotațiile de rigoare, suporteri notabili: Ana Diclescu Șova, mama lui Dan Șova, Doru Giugula, fost ofițer USLA înainte de 1989 – ca ajutoare „întâmplătoare”, cum au reținut agențiile de presă. Și dacă va triumfa Justiția, pe lângă câștigul de imagine așteptat și necesar, pilda ar putea fi de efect și nimeni nu s-ar mai îndoi de instituția de drept de la judecata de fond până la ultima cale de atac, chiar dacă magistrații noștri mai dau încă prilejul unor știri senzaționale în presă – se întâmplă asta și la case mai mari.

Jocul periculos al revitalizării cultului ideologilor naționalism-fascismului

Claudiu Aiudeanu

Un lucru este cert, indiferent de ceea ce se va petrece în viitor în plan internațional din punct de vedere politic, economic, militar, etc., Ungaria nu va renunța niciodată la politica sa „de revanșă” în scopul „redobândirii” Transilvaniei, fie ca teritoriu, fie ca o zonă care să graviteze politic sau economic față de ea sau măcar ca o parte a acesteia să se constituie într-un teritoriu autonom teritorial, iar mai apoi independent total subordonat politicii Budapestei! Bineînțeles că principalul sprijin, pentru realizarea acestui deziderat, Ungaria îl are în „coloana a 5-a”, de care a beneficiat și beneficiază în România, constituită din elemente ultra-extremiste, xenofobe, șovine din cadrul minorităților maghiară și secuiască. Acestea, educate în plan naționalist-șovin, extremist, separatist și exclusivist etnic, dispreț și ostilitate față de țara noastră, într-un cuvânt, în total spirit antiromânesc, neagă apartenența de drept a Transilvaniei la România, contestând în văzul tuturor tratatul de Pace de la Trianon. Rezultatele acestei educații șoviniste, dacă luăm ca punct de plecare numai și momentul Trianonului (1920), se văd limpede în zilele noastre, iar la ele am făcut referire în articolele anterioare.

În cadrul planului hugarist ce vizează Transilvania, indiferent de culoarea politică a celor care dețin puterea la Budapesta, au fost introduse și practici de amestec în problemele interne ale României, cum au fost de pildă numeroasele peregrinări ale unor oameni politici din Ungaria în diferite zone ale României, ocazii cu care au făcut declarații de sprijin, în unele cazuri chiar de incitare, la separatism teritorial pe criterii etnice, realizarea autonomiei teritoriale a așa zisului ținut secuiesc! În paralel, profitându-se și de oportunitatea aflării la guvernarea României a UDMR-ului și de reușitele politicii de șantaj pe care acesta a practicat-o neîncetat, asiduu și extrem de calculat față de ceilalți parteneri de guvernare, în scopul obținerii a cât mai multor privilegii, nu drepturi, întrucât prin lege acestea sunt maximale, ingerințele Ungariei în problemele României s-au înmulțit. În ultima perioadă, aceste ingerințe sunt menite a ofensa, jigni și chiar a umili România în văzul întregii Europe. Exemplul cel mai recent îl constituie planul Budapestei de aducere în România și de înhumare, la 27 mai a.c., în cimitirul romano-catolic din Odorheiul Secuiesc, pe propria cheltuială, a osemintelor lui Nyiro Jozsef un fost notoriu

horthyst și szalasișt și de încercare de reabilitare a memoriei acestuia. Bineînțeles și în cazul acestei acțiuni Ungaria și-a găsit parteneri de nădejde în „coloana a 5-a” din România realizând, în scopul respectiv, un parteneriat cu PCM-ul și Fundația „Pro Odorhei”. De altfel, acțiunea de spălare a imaginii respectivului a și fost declanșată, potrivit planului, de către ambasadorul Ungariei la București, care a afirmat nici mai mult nici mai puțin, că Nyiro Jozsef „nu a fost nici antiromân nici antisemit”! Iar un alt reprezentant al aceleiași ambasade, Adam Balazs,

fost ofițer de carieră! Fără comentarii! Este evidentă străduința celor interesați în aducerea în țara noastră și înhumare a acestui horthysto-szalasișto-fascist ungar de a induce în eroare opinia publică românească, dar mai ales autoritățile statului român, prin acreditarea ideii că respectivul nu ar fi fost nici criminal fascist, nici antiromân și nici antisemit. În acest scop susținătorii acestui „brav maghiar” fac, deja, declarații potrivit cărora respectivul nu a fost declarat criminal de război sau că nu a fost membru al Partidului „Crucile cu Săgeți”. Dar ei „uită” că

susține pe aceleași coordonate că guvernul ungar consideră cazul Nyiro ca fiind un act de respect pentru poet și un eveniment cultural. Bineînțeles că guvernul ungar poate să-l considere pe respectivul cum dorește, dar pentru că noi românii îl considerăm horthyst, szalasișt, fascist, antiromân și antisemit guvernul ungar nu are decât să organizeze astfel de „evenimente culturale” în Ungaria sau oriunde în diaspora maghiară din alte state ale lumii, dacă li se permite!

Pentru noi nu este nici o noutate că Ungaria este specialistă în falsificarea istoriei Transilvaniei, dar de data aceasta este prea mult! Adevărul legat de problema în cauză nu îl enunțăm noi pentru că el a fost spus chiar de către un conațional al excelenței sale ambasadorul Ungariei în România, contemporan al evenimentelor ce au marcat ocupația horthystă a României de nord-vest, Bothmer Karoly, consulul Ungariei horthyste la Cluj. Între altele, consulul care făcea afirmațiile respective în noiembrie 1940, aducea la cunoștința lumii întregi că crimele, devastările, incendiile, schingiuirile, bătăile făcute împotriva românilor și evreilor la Cluj – până la venirea armatei de ocupație horthystă în septembrie 1940 – au fost săvârșite de elemente clasate, ultraextremiste, șovine și fasciste, constituite în grupări teroriste la conducerea cărora s-a aflat, între alții, și nimeni altul decât Nyiro Jozsef și că toți aceștia erau subordonați lui Kovats Arpad,

aberante Ungarii Mari, dar care în realitate nu a existat niciodată. Câteva date succinte referitoare la Nyiro Jozsef vor oferi românilor răspunsul complet la întrebarea ce reprezintă el pentru România. Ulterior ocupării de către Ungaria horthystă a României de nord-vest, Nyiro Jozsef a devenit membru al Parlamentului Ungariei horthyste și în această calitate a devenit răspunzător pentru toate legile antisemite și antiromânești elaborate de acest parlament. A devenit astfel vinovat pentru holocaustul evreilor și țiganilor din Ungaria și din partea ocupată de nord-vest a României, cât și pentru genocidul horthyst asupra românilor de aici!!! Meritele sale pentru susținerea politicii horthyste au fost recompensate de însuși criminalul Miklos Horthy care, în anul 1940, l-a decorat cu „Ordinul Corvin”, pentru „atitudine maghiară”. În ceea ce ne privește pe noi românii, dar cu siguranță și pe evrei și pe țigani, este lesne de înțeles pentru toți că aceea „atitudine maghiară” a fost sprijinirea politicii horthyste de epurare etnică a românilor, evreilor și țiganilor!!! Dar „atitudinea maghiară” antiromânească și antisemită a lui Nyiro Jozsef nu a luat sfârșit odată cu plecarea lui Horthy, ci a continuat prin sprijinirea lui Ferenc Szalasi, liderul „Partidului Crucile cu Săgeți”, partid de orientare fascistă, pronazist și antisemit venit la putere în Ungaria în toamna anului 1944.

În activitatea sa ca susținător ardent al politicii rasiste și xenofobe a „Partidului Crucile cu Săgeți”, acest ultranaționalist extremist maghiar s-a evidențiat, alături de criminalul de război condamnat pentru crime săvârșite împotriva umanității Wass Albert, ca unul dintre fruntașii ideologiei fasciste ungare, ai ultranaționalismului, xenofobiei și șovinismului îndreptat împotriva românilor și evreilor deopotrivă. Și ca susținător al politicii rasiste, de exterminare a unor colectivități umane promovată de Ferenc Szalasi, Nyiro Jozsef se face vinovat de crimele săvârșite împotriva românilor și evreilor din partea de nord-vest a României!

Asistăm, în prezent, în România, la o serie de acțiuni menite să reabiliteze și să promoveze cultul unor exponenți reprezentativi ai ideologiei horthystului și fascismului ungar inițiate și susținute în parteneriat de Ungaria și organizații, fundații și partide politice aparținând minorității maghiare sau secuiești din țara noastră. Ceea ce se întâmplă acum, legat de fascistul Nyiro Jozsef, este urmarea neimplicării autorităților române și de neaplicare a legilor pentru stoparea cazurilor similare notorii petrecute anterior acestui moment: 1. amplasarea a trei busturi reprezentându-l pe Wass

Albert – două la Tg. Mureș și unul la Odorheiul Secuiesc – criminal de război horthyst condamnat pentru crime săvârșite împotriva românilor și evreilor, comemorarea periodică a acestuia și acțiunile de promovare a cultului acestui criminal de război prin publicarea de către Editura „Mentor”, din Tg. Mureș a unora dintre lucrările sale. În „opera” scrisă a acestuia românii sunt numiți „animale țigănești” și „viermi”! 2. sărbătorirea cu fast, în luna august 2011, a lui Miklos Horthy, cel care este principalul vinovat de genocidul săvârșit de Ungaria horthystă asupra românilor și evreilor din partea de nord-vest a României, ocupată vremelnic.

Acceptarea de către autoritățile statului român a reînnoșării fascismului antiromân și antisemit ungar Nyiro Jozsef în România va avea în mod sigur consecințe extrem de negative în plan internațional. Prima va fi aceea că România va fi catalogată drept o țară antisemită care tolerează și devine astfel complice la promovarea cultului unor persoane cunoscute ca fiind antisemite. Pe cale de consecință, această anatema va avea repercursiuni neplăcute pentru țara noastră, pe plan internațional, atât din punct de vedere politic, cât și economic. Pe de altă parte, o acceptare în acest sens ar crea pobilitatea – la fel de sigur – ca locul de înhumare al fascistului ungar să devină un loc de pelerinaj pentru extremiștii, șovinii și ultranaționaliștii maghiari din întreaga lume, situație ce ar pune România într-o lumină proastă în fața statelor civilizate ale lumii. Sub nici o formă nu se poate face abstracție, în acest caz, de poziția Institutului Național pentru Studiul Holocaustului din România „Elie Wiesel” care l-a declarat pe Nyiro Jozsef „adept al unei politici extremiste și antisemite”. Dacă Ungaria își iubește atât de mult înaintașii fasciști, horthyști, ultraextremiști, xenofobi, rasiști, șovini, antiromâni și antisemiți nu are decât să-i dezgroape de oriunde și să-i îngroape pe teritoriul ei! Statul român nu trebuie să accepte implicarea sa în acest joc periculos de scoatere la lumină și de revitalizare a ideologiilor naționalist – fasciste practicat de Budapesta!!!

Lucian Iancu, nici dizident și nici infractor!

Ion
Coja

În „Expres Magazin”, numerele 20 și 21 a.c., într-un articol intitulat Dizidență sau infracțiune de drept comun? cititorii sunt invitați să-și dea „verdictul” în legătură cu „cea mai spectaculoasă tentativă de evadare din România epocii de aur”, anume încercarea domnilor Lucian Iancu, Florentin Scaletchi și Alexandru Mateescu de a deturna mineralierul Uricani de la destinația sa – Galați, spre Istanbul.

Fie-mi îngăduit nu un verdict, ci o părere, câteva păreri chiar, atât asupra materialului publicat în „Expres Magazin” sub semnătura d-lor Daniel Tomescu și Gh. Voicu, cât și asupra cazului în sine.

Mai întâi voi spune cât de măhnit am rămas citind un text scris cu atâta rea credință împotriva unor oameni care au trecut prin ce au trecut. O condamnare la moarte sau la 20 de ani de temniță era de așteptat să impună oricui o grijă aparte în slobozirea cuvintelor, a ipotezelor, a bănuielilor! Nici pe departe cei doi autori nu s-au mulțumit cu „prezentarea

încercarea sa de a ajunge în Occident, în 1985, prin deturnarea vasului Uricani, nu a comis o infracțiune de drept comun!

Dar tot eu mă grăbesc să precizez că Lucian Iancu nu a fost nici dizident!... Se folosește cam aiurea cuvântul dizident în presa noastră. Dizident – sau disident este cineva care a crezut într-o doctrină politică, a susținut-o o vreme, iar apoi, de la un anumit moment, iluminat, își schimbă atitudinea față de acea doctrină sau ideologie, devenind chiar adversar!

Iancu Lucian nu a fost așa ceva, un dizident, adică un comunist care ajunge să-și dea seama cum stau totuși lucrurile! Nu! Lucian Iancu a știut dintotdeauna și a avut mereu aceeași atitudine, încă din anii liceului și ai studenției! Așa l-am cunoscut: mereu pornit împotriva! Mergând cu această frondă până la a-i da javrei de câine ce i se aciuse în curte numele Nicolae... Doamne, și cu ce gură mare îl înjura pe Nicolae de toate cele, spre hazul vecinilor și al musafirilor care îi treceau pragul casei! Iar la ultima noastră întâlnire, din decembrie 1984, a fost atât de vehement și cu atâta ardoare îmi cerea să

Domnii care propun clasarea lui Lucian Iancu printre infractorii de drept comun se grăbesc să conchidă aforistic: „Un director de teatru propus pentru MAN numai persecutat politic nu se putea numi”, comițând astfel mai multe erori: Mai întâi că Lucian Iancu, ce fusese de curând numit director la teatrul din Constanța a candidat pentru

însemne împrejurarea că până la arestarea sa în martie 1985 lui Lucian Iancu i se refuzase de câteva ori pașaportul pentru vest! Lui Lucian Iancu, așa director cum era, nu i se permitea să călătorească în Occident! Cumva s-au aflat în această situație și cei doi ziariști de la „Expres Magazin”?

Cât privește spusese acestora despre izgonirea

Printre altele i-am telefonat doamnei Monica Lovinescu și am insistat exact pe acest aspect: cei din Occident, eventual Amnesty International, să nu se lase înșelați de prezentarea cazului Iancu Lucian ca o chestiune de drept comun, penală! Explicând în amănunt faptele care făceau din toată povestea un caz politic! A fost prima și, până acum, unica discuție ce am purtat-o cu doamna Lovinescu.

Se cuvine să amintesc aici și numele lui George Christu, de la Opera Mare din Paris, fostul meu coleg de bancă, fost coleg de teatru și cu Lucian Iancu, și care, când ne-am întâlnit în septembrie 86, de la primele cuvinte mi-a cerut detalii despre soarta lui Lulă, căci încerca deja, prin partidul unde activa – urma să candideze și la un post de senator – încerca, zic, să sensibilizeze opinia publică europeană asupra acestui caz de condamnare politică... Constanțenii știu să se ajute între ei la nevoie!

Ulterior, protestele de la „Europa Liberă” s-au mai înmulțit, dar rămânând totuși foarte anemice. Acum îmi dau seama de ce: Iancu Lucian nu era pe listele de dizidenți priticite și aprobate Dumnezeu știe unde. Revolta sa a fost de unul singur, neprogramată, spontană și prost organizată, haiducească, total inefficientă în plan practic, expunându-l la niște riscuri pe care, de obicei, dizidenții nu și le asumă.

Evident, Iancu Lucian nu a fost un dizident!

Ci altceva, mult mai prețios din punct de vedere uman! De aceea foștii săi colegi de liceu, de facultate și de plajă – plaja de la Trei Papuci, îl iubesc azi mai mult ca oricând! Azi, adică după ce au apărut în „Expres Magazin” acele nesăbuită vorbe despre Lulă al nostru!

consiliul județean, nu pentru MAN... Mai apoi, în articol se cuvenea înțeles și subliniat faptul că dacă tentativa de evadare izbutea, despre această ispravă s-ar fi aflat exact în ziua de alegeri. S-ar fi aflat că deputatul Lucian Iancu a ales libertatea chiar în ziua în care alții îl alegeau deputat! Ce afront putea fi mai mare?! Nicolae Ceaușescu a înțeles foarte bine ce rușine era să pățească și de aceea a avut grijă personal de desfășurarea procesului.

Mai apoi, cine susține că Iancu Lucian a fost persecutat politic? Nimeni, nici măcar Lucian Iancu! Lucian Iancu este, înainte de orice, un mare actor! Un actor de clasă internațională! Talentul său este întrecut numai de ghinionul care l-a urmărit. Iar ca persoană este un om fermecător, foarte simpatic și foarte popular. Acestea au cântărit când a fost numit director și propus candidat pentru consiliul județean. Se practica sistemul de a presăra listele de candidați cu persoane iubite și stimate de public, așa cum a fost un Marin Preda, bunăoară. Mi-aduc aminte că odată am avut de ales – dacă nu mă înșel, între Melania Cârje și Carmen Stănescu... Dar dacă mă gândesc bine, la nevoie se poate spune despre Lucian Iancu și că a fost persecutat politic! Căci ce altceva să

lui Lucian Iancu din Constanța, o asemenea afirmație este mai mult decât o minciună, este o calomnie și o infamie la adresa constanțenilor! Lucian Iancu este unul dintre cele mai pitorești și mai iubite personaje ale Constanței. Constanțean get-beget, Lucian Iancu ilustrează în chip strălucit existența unui anumit fel de a fi specific constanțenilor! Lucru pe care constanțenii și colegii săi îl resimt dintotdeauna, răsplătindu-l pe Lulă cu toată dragostea lor!

A fi dizident sub regimul comunist era una, a fi un opozant, un revoltat – cum a fost Lucian Iancu, era alta! În general, dizidenții au fost persoane cu oarecare spate asigurat, îndeosebi în străinătate, ceea ce le sporea curajul, deseori acționând în permanentă comunicare și înțelegere cu anumite cercuri sau instituții occidentale, ori chiar sub protecția acestora.

A fi dizident se vădea din promptitudinea cu care „Europa Liberă” și mass media din Occident erau la curent cu tot ce și se întâmpla! După arestarea lui Lucian Iancu am fost foarte mirat să constat că „Europa Liberă” nu pomenește mai nimic despre cele petrecute pe vasul Uricani. Când în 1986 am ajuns la Paris, am încercat, discret și fără a mă expune, să fac cunoscută situația lui Lucian Iancu.

faptelor”- așa cum promiseseră dintru început, ci au insistat în chip vădit ca să-i constrângă pe cititorii neavizați să ajungă la o singură concluzie: nu dizidență, ci infracțiune de drept comun!

Nu sunt un cititor neavizat, astfel că manevra reportericească a celor doi nu-și face asupra mea decât un efect secundar și nescontat de dânsii: lehamitea... Și anume mă consider avizat să răspund în cunoștință de cauză despre Lucian Iancu, dacă e sau nu un infractor de drept comun! Și afirm de la bun început: nu! Lucian Iancu, în

scriu niște texte „mai anticomuniste”, mai clar anticomuniste, susținând că e vremea să fie scrise asemenea texte, încât am intrat „la idei”! Nu cumva mă încearcă, mă provoacă?... Peste câteva săptămâni, când Lulă (Lucian Iancu) a fost arestat, mi s-a făcut rușine de neroada mea suspiciune și neîncredere! Teamă!...

Lucian Iancu nu a avut teamă nici să încerce ce a încercat să facă, și nu i-a fost teamă nici la proces să vorbească așa cum a vorbit, cu o bărbăție și o demnitate care ne onorează astăzi pe toți!

Uninominalul unguresc

Cezar
A. Mihalache

Nici dacă ar fi fost la putere nu ar fi obținut această uriașă concesie care îi pune practic la picioare reprezentarea teritorială de care avea nevoie. Acea "externalizare" a ținutului secuiesc într-un ținut anti-România în care noi să ne regăsim doar între anumite virgule. Pentru că artificul făcut de USL în vreme ce „adapta” legea electorală la noua configurație de forțe politice din arcul guvernamental vine și rezolvă ultimele probleme de reprezentare a maghiarilor.

Pentru că, înainte de a stâlci legea electorală pentru a-i fi de folos propriei reprezentări în asigurarea majorității colegiilor, USL a pus la îndemâna UDMR o adevărată cameră parlamentară pentru "cadrele" pe care, neîndoindu-se, UDMR le are la îndemână. Un spor de parlamentari raportați și însumăți prin criteriul inventat peste noapte al acordării unui fotoliu în pus în acele colegii în care o minoritate depășește șapte la sută.

Asta în vreme ce românii sunt manipulați cu ideea necesității reducerii numărului de parlamentari. Adică, să tăiem vârtuos de la noi, dar să punem la ei, o împărțire a țării care aduce teribil de mult cu acea

configurație teritorială trasată după felul de îmbăiere a șefului statului în băile de mulțime...

Desigur, dacă din partea PNL ne așteptam oricând la o asemenea mastică de gulaș electoral luat direct din botul plin de spume al iredentistului fără (încă) fotoliu parlamentar, și nu atât în amintirea vremurilor în care viermele politruc liberal guverna alături de cel iredentist, ci mai ales ca o consecință directă a absorbției de reziduu democrat-liberal în umoarea galbenă a liberalismului, creând un melanj în care portocaliul atât de hulit azi s-a transformat într-un verde fătuiș, cu adevărat surprinzătoare este poziția de capră neghioabă a Social-democrațiilor și Conservatorilor.

Mai ales a celui PSD care se justifică pentru eroarea produsă prin fluturarea unei naivități deloc convingătoare, mimând mirarea și privind cruciș spre principalul "vinovat". Acel personaj cu privirea rătăcită, dar necrucisă, de copil întârziat la joaca de-a soldăteii politici, "prostioarele" tânărului politician cu poftă de premier făcut la comanda guzganului rozaliu, cotrăbăitor nevăzut și prin labirintul politic al Cotrocenilor, netrebuind pesemne să ne mai mire.

Pe asta s-au bazat și adevărații păpușari, ghici, ghicitoarea lor!, când s-au

gândit ce explicație or să ne dea la jocul lor de-a reprezentarea parlamentară a românilor din Harghita și Covasna. Românilor de acolo cărora le-a asigurat lor o minimă reprezentare în parlament, dându-le, în schimb, aceluia din cauza cărora au ajuns minoritari pe propriile pământuri un maximum de

reprezentare în același parlament. Iar în vreme ce românii câștigă câte un mandat aici-colo, maghiarimea își formează pâlcuri pâlcuri ditamai grupul parlamentar din ceea ce i-a pus pe tavă USL-ul.

Acum vom înțelege poate de ce UDMR s-a căznit să-și asigure candidații la primăriile din câte mai multe localități. Acum vom înțelege ce înseamnă acea externalizare și cum ne va afecta.

Acum vom înțelege că ne vom pricopsi cu un parlament „curățat” prin acest ultim vot tembel de uninominal de orice fel de specialiști, dar îmbuibat cu exponenții ciocoismului de prigonit și reprezentanții cvasimaghiarismului. Care vor va avea grijă, că, deh!, de aia fac parte din "minorități", să

pună cap la cap două fraze dacă îi scoți din argoul lui „ce îmi iese”, fără specialiști, fără avocați, actori, scriitori, medici, poate cu mici excepții, iar de cealaltă parte vom da nas în nas cu un parlament al minorităților devenite majorități, umflat în peticele verzi cu noi și noi fotolii, unde nu vom găsi doar indivizi bine pregătiți pentru a pune virgulele legislative acolo unde trebuie pentru a împinge definitiv România într-o uriașă paranteză

La votul uninominal anterior s-a îndepărtat spuma societății politice românești. Nume grele au fost date la o parte din parlament într-un mârșav algoritm al câștigătorului venit de pe locul doi, trei sau chiar patru. Au fost scoase din viața parlamentară românii adevărați, capacitățile și somitățile culturale artistice și istorice. Acum, prin acest uninominal "perfect" se elimină și restul cremei. Cât mai era.

PSD o să motiveze că a făcut asta pentru a ne scăpa definitiv de PDL. Și pentru a ne convinge o să se joace și de-a suspendarea președintelui. Dar, de fapt, PSD a făcut asta pentru a-i scăpa pe ei, cei verzi și galbeni de atâta ură antiromânească, de noi...

Zilele „ținutului secuiesc” și eroii neamului românesc

Ilie Șandru

Zilele trecute mi-a căzut în mână o broșurică care cuprinde între cele două coperti programul celei de a III-a ediții a „zilelor ținutului secuiesc”.

Acesta se deschide cu un fel de „cuvânt înainte”, semnat de cei trei președinți ai celor trei județe „secuiești”: Borboly Csaba(Harghita), Lokodi Edit Emőke(Mureș) și Tamas Sandor(Covasna). Ce aflăm din acesta? Că „noțiunea de Ținut Secuiesc, de secuime, a reintrat în discursul public. Până când, cu puțin timp în urmă aceste expresii (poate „noțiuni”?) au produs fiori în rândul unor politicieni și reprezentanții mass-mediei, azi tot mai mulți fac cunoștință cu ele, cu denumirea acestei regiuni și a locuitorilor ei”.

În primul rând aș dori să le atarag atenția celor trei președinți că ei se află în fruntea celor trei județe ale României:

Harghita, Covasna și Mureș, nicidecum nu în fruntea unei regiuni numită „ținutul secuiesc”. Denumirea tradițională de „Secuime”, nu este identică cu

trăit o stare de totală amărăciune dar și revoltă când am citit că între manifestările „secuiești” se înscrie și Ziua eroilor!

Ea va avea loc începând cu ora 10, în ziua de joi, 24 mai, la „Mausoleul Toplița-Secu”. Cei ce au trecut în program această aniversare nici măcar nu s-au oboșit să dea un telefon la Primăria Toplița spre a se informa la ce oră va începe manifestarea. Este vorba desigur de Monumentul-Mausoleu din Toplița-Gura Secului, unde își dorm somnul de veci 771 de ostașeroi români, căzuți pentru eliberarea Ardealului, în august-septembrie 1916.

Manifestările vor începe la ora 11,30, nu la 10. Îl întreb pe Borboly Csaba de câte ori a fost aici, în cei patru ani de mandat, spre a depune o coroană de flori, pentru a cinsti astfel memoria lor?

Cine le-a permis organizatorilor „Zilelor ținutului secuiesc” să includă între acestea manifestările de la Toplița-Gura Secului, orga-

nizate spre a cinsti memoria celor care au fost și vor rămâne „neuitate pilde ale iubirii de neam și de țară, pentru cei de azi și din viitor”! Ei și-au dat viața pentru eliberarea Arealului și pentru întregirea țării, pentru ROMÂNIA, nu pentru „autonomia ținutului secuiesc”!

În altă ordine de idei, o hartă color, publicată în săptămânalul mureșan „Központ”, prezenta delimitarea exactă a viitorului „ținut secuiesc”. Toplița și zona de nord a județului Harghita nu erau incluse în acesta. Atunci ce caută Ziua eroilor, de la Toplița-Secu, între manifestările „ținutului secuiesc”?

cea de „ținut secuiesc”, termen ce vrea să denumiească o formațiune teritorial-administrativă ilegală, neprevăzută în Constituția României.

În al doilea rând, mai ales reprezentanților mass-me-

înțeală că România nu se găsește la cheremul unor indivizi înrâiți care vor s-o dezmembreze după bunul lor plac. Veni-va vremea ca „fiori” să aibă astfel de indivizi, care nu respectă legile țării.

În al treilea rând, am